

Divina Vîndecare

NR. 119

NOIEMBRIE 2019

GÂNDURI DESPRE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

PARTEA A DOUA

Vlad Ardeiaș, Decembrie 2019

Desigur, oricine va râde dacă va auzi vreodată afirmația că $1+1=0$. Și asta pe bună dreptate deoarece o asemenea pretenție sfidează un adevăr general acceptat care nu necesită demonstrație, o axiomă. Este posibil ca dacă veți citi cu atenție simpla demonstrație de mai jos, să începeți să zâmbiți neîncredători:

Așadar, să începem cu concluzia: $1+1=0$. Să înlocuim cele două cifre cu literele a și b. Astfel, $a=1$ și $b=1$ ceea ce înseamnă că $a=b$. Dacă acestea sunt adevărate, atunci este de asemenea adevărat că $a^2=b^2$ ceea ce înseamnă de asemenea că $a^2-b^2=0$. De aici putem merge un pas mai departe și putem scrie că $(a-b)(a+b)=0$. Și dacă împărțim ambele la a-b, avem următoarea operație:

$$\frac{(a-b)(a+b)}{(a-b)} = \frac{0}{(a-b)}$$

De aici rezultă că $a+b=0$, adică $1+1=0$.

Demonstrația pare logică, corectă, însă, bineînțeles, numai „pare” așa. Toți știm că ceva nu este în regulă cu această demonstrație, însă numai aceia dintre noi care au experiență în matematici vor descoperi unde este greșeala.

Iată așadar că este adevărat: chiar lumea matematicii demonstrează că o singură eroare poate conduce la o concluzie greșită. Iar dacă concluzia convine audienței, cel mai probabil greșeala nu va fi niciodată descoperită.

Acesta este și cazul filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” care susține că Dumnezeu sub nicio circumstanță nu înlătură viața niciuneia dintre creaturile Sale, că un asemenea act este contrar caracterului și voinței lui Dumnezeu, că Dumnezeu nu se apropie niciodată de nicio creatură cu intenția de a-i provoca daune. Motivul? Pentru că Dumnezeu este dragoste. Datorită faptului că dragostea sub nicio circumstanță nu înlătură viața niciunui dintre obiectele ei, pentru că un asemenea act este contrar caracterului dragostei și pentru că dragostea nu se apropie niciodată de niciunul dintre obiectele sale cu intenția de a-i provoca daune, concluzionăm că nici Dumnezeu nu face asta.

Concluzia este copleșitoare iar argumentația pare fără greșală însă, pentru cei care studiază Scriptura și se raportează la aceasta ca la ceea ce este de fapt, cuvântul lui Dumnezeu, această filosofie se descalifică cu ușurință iar motivul este lesne de înțeles: la fel cum în demonstrația de mai sus se pleacă de la premisa falsă că se poate împărți la zero, și în acest caz se pleacă de la premisa falsă că provocarea unei dureri nu poate fi un act la dragostei.

În prima parte a acestei serii de articole am arătat nu numai că Scriptura afirmă opusul acestei filosofii, dar și motivele. În această a doua parte vom răsfoi câteva dintre istoriile redade de Scriptură și vom încerca să le așezăm în contextul filosofiei mai sus amintite pentru a observa consecințele dezastruoase ale acceptării acestei idei străine Bibliei. Cum ar trebui să citim Biblia dacă în spatele tuturor actelor de pedepsire nu este Cel pe care-L afirmă textul, ci Satan sau forțele naturii?

Cuprins:

Monoteism

Pag. 7

Demascăt

Pag. 11

Lupta lui Iacov

În drumul său spre casă, Iacov a trecut printr-o experiență cumplită. Urmărit de socrul său înfuriat și amenințat de apropierea fratelui său pe care-l înșelase cu mult timp în urmă, Iacov se descoperă fără nicio speranță de scăpare: atât viața lui cât și cea a familiei era în pericol iminent. În ultima noapte rămasă înaintea confruntării se petrece un eveniment straniu pe care Biblia îl descrie astfel:

„Iacov însă a rămas singur. Atunci, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revărsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.” Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?” „Iacov”, a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.” Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.” El a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață” (Geneza 32:24-30).

Așadar, iată care sunt faptele: în momentul în care Iacov a rămas singur, a fost atacat de o persoană. Lupta trebuie să fi durat un timp considerabil iar la final, persoana care l-a atacat pe Iacov i-a provocat o leziune „la încheietura coapsei”, leziune care l-a împiedicat să meargă normal tot restul vieții. Desigur, întrebarea pricinuită de propunerea filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” este „Cine a fost persoana l-a rănit pe Iacov?”. Răspunsul evident, clar ca lumina zilei oferit de Scriptură este „Dumnezeu”. Identitatea este afirmată atât de persoana în cauză, cât și de Iacov prin numele pe care l-a dat locului respectiv: „Peniel” - Fața lui Dumnezeu.

Potrivit filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, Iacov a fost indus în eroare și, în realitate, cel ce a luptat cu el a fost Satan. Așa cum am afirmat încă de la început, scopul acestui articol este să evidențieze gravitatea consecințelor acceptării acestei idei total eronate.

Așadar, prima întrebare este: cine a vrut să-l inducă în eroare pe Iacov în ceea ce privește identitatea atacatorului? Ei bine, trebuie să fi fost Satan însuși pentru a înșela oamenii cu privire la caracterul lui Dumnezeu, îmbrăcându-l în propriile-i atribute. Dar dacă Satan l-a atacat pe Iacov pe care l-a și înșelat cu privire la identitatea atacatorului, întrebarea firească este: unde a fost Dumnezeu? Cum se face că Dumnezeu nu l-a apărat pe Iacov în această confruntare și, mai mult decât atât, l-a lăsat pradă acestei înșelătorii cu implicații cutremurătoare? De ce nu a intervenit imediat în primul rând pentru a-l proteja pe cel care Î se închina și, în al doilea rând, pentru a-i lămuri adevăratul Său caracter prin deconspirarea atacatorului? În cazul în care Satan a fost cel care l-a atacat pe Iacov, lipsa de reacție a lui Dumnezeu atât în a-l apăra cât și în a-i descoperi realitatea, Îl descalifică. Această idee, menită să-i facă un serviciu lui Dumnezeu, Îl prezintă în realitate într-o lumină cu totul nefavorabilă, cel puțin neputincios dacă nu chiar nepăsător în fața pericolului și dilemei propriului Său copil. Așadar, privind cu atenție consecințele reale, filosofia „Dumnezeu nu nimicește” nu justifică nicidecum caracterul lui Dumnezeu, ci în realitate îl mânjește. Și nici nu poate fi altfel căci orice modificare adusă Scripturii în încercarea de a corecta cele pe care mintea omului nu le-a înțeles încă, prejudiciază Adevărul.

Cea de-a doua întrebare este: care a fost motivul pentru care Satan l-a atacat pe Iacov? Cu siguranță pentru a-l distruge. De ce ar fi dorit Satan să-l distrugă pe Iacov? Din același motiv din care a dorit să-i distrugă pe toți strămoșii Mântuitorului. Așadar, Satan care este spirit reușește să se întrupeze în carne și oase și începe să se lupte fizic cu Iacov cu intenția vădită de a-i curma viața. Trecând peste problema întrupării unui spirit demonic („un duh n-are nici carne, nici oase” - Luca 24:39), cum se face că Satan nu a reușit să-l omoare pe Iacov? Implicațiile sfidează de-a dreptul ridicolul.

La finalul istoriei ni se spune că cel care a luptat cu Iacov a fost cel care i-a pus numele „Israel”. Rezultă așadar că dătătorul acestui nume nu a fost Dumnezeu, ci Satan însuși. Mai mult decât atât, spre uimirea tuturor, după ce se recunoaște înfrânt de Iacov, Satan îl binecuvântează pe acesta înainte de despărțire. Știind însă că el este „tatăl minciunii” (Ioan 8:44), înțelegem că binecuvântarea rostită a fost în realitate un blestem, de unde rezultă că Iacov a fost încurajat la revărsatul zorilor zilei decisive de un blestem satanic.

Opresc aici desfășurarea consecințelor ridicolului ideii „Dumnezeu nu nimicește”, nu înainte de a vă încuraja să nu cedați niciodată impresiei că Biblia este greșită, ci mai degrabă să întrebați cuvântul lui Dumnezeu ori de câte ori aflați un pasaj conflictual. Desigur, și în acest caz Biblia vrea să spună exact ceea ce afirmă. Dumnezeu a fost Cel care l-a muștrat fizic pe Iacov iar motivele sunt lesne de înțeles pentru cei care studiază cu atenție istoria sa. Rezultatul schimbării atitudinii sale și caracterului său după acel eveniment este unul binecuvântat de unde înțelegem că dragostea nu precupește niciun efort, niciun sacrificiu și nicio durere pentru a-și salva obiectul de la moarte.

Armata egipteană

După ce s-a încăpățânat să sfideze muștrările milostive ale lui Dumnezeu, conducătorul Egiptului și poporul lui au fost loviți cu una dintre cele mai dureroase lovituri: moartea primului născut din fiecare familie. Atunci faraon a decis să lase poporul Israel să plece iar poporul egiptean i-a gonit chiar, oferindu-le daruri scumpe potrivit profeției. Nu a trecut însă mult timp până când faraonul, cuprins de furia liderului înfrânt, decide să pornească o campanie militară împotriva evreilor. Chiar dacă ignorase toate avertismentele pline de iubire ale Creatorului, Acesta decide să mai facă un efort în a-l convinge pe faraon că nu luptă împotriva unor sclavi, ci împotriva Făcătorului Universului. Astfel, chiar când armata era pe punctul de a se năpusti asupra victimelor ce păreau neajutorate, un perete de foc s-a așezat între cele două națiuni. Acel perete nu s-a mișcat timp de o noapte întreagă. Cu siguranță că niciun soldat egiptean nu a putut dormi. Despre ce au discutat oare? Ce sentimente le răscoleau inimile? Nu știm exact; cert este însă că a doua zi, atunci când peretele a dispărut iar Dumnezeu a despicat marea pentru ca evreii să treacă de partea cealaltă a ei, egiptenii au fost suficient de nebuni pentru a asculta de ordinul comandantului lor de a-l urma în mare. Biblia ne spune că, după ce evreii au trecut de partea cealaltă iar egiptenii erau încă pe urmele lor în mijlocul apelor,

„Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna spre mare, și apele au să se întoarcă peste egipteni, peste carele lor și peste călăreții lor.” (Exodul 14:26).

Moise a făcut ceea ce i-a spus Domnul, iar rezultatul a fost că toată armata egipteană în frunte cu comandatul acesteia, au pierit în câteva minute. Ca și în cazul comentat anterior, și în acest caz Scriptura afirmă în mod clar cine a ordonat omorârea egiptenilor: Domnul.

Însă potrivit filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, egiptenii au fost omorâți fie de forțele naturii, fie de Satan. Să le luăm pe rând pentru a înțelege care sunt implicațiile fiecărei alternative în parte:

Răspunsului „forța naturii i-a omorât pe egipteni” trebuie să-i adresăm întrebarea: cine a aplicat acea forță pentru ca apele să nu mai urmeze un curs natural? Scriptura afirmă că *„Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au despărțit în două.” (Exodul 14:21).* Așadar, Cel care a despicat marea adăugând o forță pentru a ține apa ridicată, este responsabil pentru retragerea acelei forțe și, deci, pentru moartea celor care nu ieșiseră din cursul ei.

Răspunsului „Satan i-a omorât pe egipteni șoptindu-i lui Moise să-și întindă mâna spre mare” trebuie să-i adresăm două întrebări:

Cum se face că Moise, cel inspirat de Dumnezeu, cel căruia Dumnezeu i-a vorbit față către față, nu a făcut diferența dintre glasul vrășmașului și cel al Părintelui? Dacă Moise nu a făcut această diferență și, implicit a spus că Domnul l-a inspirat în timp ce Satan fusese cel ce-i vorbise, rezultă că Moise este un profet fals și suntem îndreptățiți să ne întrebăm: ce alte pasaje scrise de Moise ca fiind sub inspirația lui Dumnezeu, au fost în realitate inspirate de Satan? O altă întrebare cu implicații și mai profunde este: cum putem deosebi aceste pasaje? Ce mijloc de verificare mai avem, din moment ce Scriptura este evident alterată? Desigur, nu ne mai rămâne decât propria noastră minte despre care Biblia spune că *„este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea.” (Ieremia 17:9).*

Cea de-a doua întrebare, cu implicații și mai grave decât prima, este: cum se face că Dumnezeu nu l-a avertizat pe Moise, prietenul Său, de faptul că Satan îl înșela? De ce nu i-a clarificat imediat identitatea celui ce-i sugera să întindă mâna pentru ca apele să revină în făgașul lor natural și, implicit, să-i omoare pe egipteni? Nu era Dumnezeu conștient de

implicațiile unei astfel de confuzii? Nu a fost capabil de un asemenea avertisment? Nu i-a păsat de confuzia astfel creată? Desigur, toate aceste întrebări sunt ridicate numai pentru a evidenția ridicolul ideii, căci concluzia ei nu poate fi decât că da, un tată își poate da o piatră atunci când îi ceri o pâine și un șarpe atunci când îi ceri un pește.

Devine astfel evident faptul că această filosofie nu face decât să denatureze iremediabil caracterul lui Dumnezeu, transformându-L într-un nepăsător sau neputincios sau ambele în fața pericolului evident.

Lemnele în sabbat

„Când erau copiii lui Israel în pustie, au găsit pe un om strângând lemne în ziua Sabatului. Cei ce-l găsiseră strângând lemne l-au adus la Moise, la Aaron și la toată adunarea. L-au aruncat în temniță, căci nu se spusese ce trebuiau să-i facă. Domnul a zis lui Moise: „Omul acesta să fie pedepsit cu moartea, toată adunarea să-lucidă cu pietre afară din tabără.” Toată adunarea l-a scos afară din tabără și l-a ucis cu pietre; și a murit, cum poruncise lui Moise Domnul.” (Numeri 15:32-36).

Această întâmplare este foarte relevantă datorită faptului că nici cei care-l descoperiseră pe călcătorul sabbatului, nici Aaron și nici Moise nu au știut cum trebuie să procedeze în această situație. Așadar, în mod categoric ideea de a-l lapida nu a venit de la niciun unul dintre ei. Scriptura afirmă de două ori că Domnul a fost Cel care a venit cu această idee și a poruncit-o spre executare.

A susține filosofia „Dumnezeu nu nimicește” presupune fabricarea unui raționament prin care nu se invită cercetătorul la a observa ce spune Biblia, ci mai degrabă la a accepta că ceea ce afirmă cuvântul lui Dumnezeu este minciună. Care sunt însă implicațiile?

La fel ca și în cazul anterior comentat, dacă Satan a fost cel care l-a inspirat pe Moise să-l omoare pe călcătorul sabbatului, reușind să-l convingă însă că Dumnezeu vorbește cu el, ne confruntăm cu două consecințe, una mai gravă decât cealaltă:

Moise este un profet fals și rămâne la latitudinea minții noastre să decidem ce alte scrieri și descrieri semnate de el sunt în realitate de origine demonică. Scriptura devine astfel extrem de relativă și, în loc să ne lumineze, mai rău ne încurcă în labirintul zecilor de „Așa vorbește Domnul”.

Cea de-a doua consecință este legată chiar de caracterul lui Dumnezeu. De ce ne-a mai lăsat El o carte dacă nu a putut să păstreze învățătura ei curată? De ce nu a intervenit, așa cum orice părinte alarmat ar face, să-l avertizeze pe Moise și, implicit, pe noi, de influența lui Satan camuflată în „Așa vorbește Domnul”? Care părinte dintre noi ar putea sta nepăsător atunci când copilul lui este înșelat de dușmanul lui de moarte? Și dacă noi care suntem răi ne simțim alarmați fiind numai expuși unei astfel de posibilități ipotetice, are Dumnezeu un caracter inferior nouă?

Într-adevăr, implicațiile acceptării filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” sunt dintre cele mai nimicitoare!

Alegerea lui David

Prietenii lui Dumnezeu de pe această planetă sunt oameni. Iar oamenii fac greșeli, uneori păcate grave. Cel care este Dragoste le oferă nu numai iertarea necondiționată, dar și acționează astfel încât să scadă cât mai mult șansele ca astfel de erori să nu se mai repete.

Acesta a fost și cazul episodului în care Regele David, contrar cuvântului lui Dumnezeu, poruncește recensământul națiunii Israel. După ce această acțiunea este încheiată,

„Domnul a vorbit astfel lui Gad, văzătorul lui David: „Du-te și spune lui David: ‘Așa vorbește Domnul: «Îți pun înaintea trei urgii; alege una din ele, și te voi lovi cu ea.»” Gad s-a dus la David și i-a zis: „Așa vorbește Domnul: ‘Primește: sau trei ani de foamete, sau trei luni în timpul cărora să fii nimicit de potrivnicii tăi și atins de sabia vrăjmașilor tăi, sau trei zile în timpul cărora sabia Domnului și ciurma să fie în țară și îngerul Domnului să ducă nimicirea în tot ținutul lui Israel. Vezi acum ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite.’” David a răspuns lui Gad: „Sunt într-o mare strâmtorare! Să cad în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!” Domnul a trimis ciurma în Israel și au căzut șaptezeci de mii de oameni din Israel. Dumnezeu a trimis un înger la Ierusalim ca să-l nimicească și, pe când îl nimicea, Domnul S-a uitat și I-a părut rău de răul acesta, și a

zis îngerului care nimicea: „Destul! Acum, trage-ți mâna înapoi!” Îngerul Domnului stătea lângă aria lui Ornan, Iebusitul. David a ridicat ochii și a văzut pe îngerul Domnului stând între pământ și cer și ținând în mână sabia scoasă și întoarsă împotriva Ierusalimului. Atunci, David și bătrânii, înveliți cu saci, au căzut cu fața la pământ. Și David a zis lui Dumnezeu: „Oare n-am poruncit eu numărătoarea poporului? Eu am păcătuit și am făcut răul acesta, dar oile acestea ce au făcut oare? Doamne, Dumnezeul meu, mâna Ta să fie dar peste mine și peste casa tatălui meu și să nu piardă pe poporul Tău!” Îngerul Domnului a spus lui Gad să vorbească lui David, să se suie să ridice un altar Domnului în aria lui Ornan, Iebusitul. David s-a suit, după cuvântul pe care-l spusese Gad în Numele Domnului.” (1 Cronici 21:9-19).

În cadrul conferinței de la Ialta din 1945, Stalin i-a spus lui Churchill că „Moartea unui om e o tragedie; moartea a milioane de oameni reprezintă doar o statistică.” Realitatea este însă că indiferent dacă este vorba despre moartea unei singure persoane ca în cazul celui care a călcat sabatul, sau a șaptezeci de mii de oameni ca în acest caz, caracterul celui din spatele acestor acte trebuie expus luminii, discutat și înțeles.

Cazul de față este unul deosebit de celelalte deoarece Regelui David s-au prezentat trei alternative: foamete, nimicire de către dușmani sau nimicire de către îngerul Domnului. Confruntat cu această consecință teribilă a păcatului său, David alege ultima alternativă dintr-un motiv foarte relevant: „căci îndurările Lui sunt nemărginite”. Așadar, motivul pentru care David a respins atât foametea cât și puterea dușmanilor săi a fost încrederea în mila și dragostea, în caracterul lui Dumnezeu.

Potrivit filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, Satan a fost cel care i-a omorât pe cei șaptezeci de mii de evrei. Care sunt implicațiile? Dintre cele mai teribile.

În primul rând, Dumnezeu îl trădează pe David. Încrederea acestuia în mila lui Dumnezeu este trădată prin chiar faptul că Dumnezeu îl lasă la mila celui mai crud dușman al omului. Probabil că dacă David ar fi știut ce urma să facă Dumnezeu, ar fi ales nimicirea din partea dușmanilor săi căci aceia ar fi avut cu siguranță mai multă milă decât Satan însuși. Așadar, din nou această filosofie prejudiciază în realitate în mod grav caracterul lui Dumnezeu.

Mai mult decât atât, aflăm că la nevoie Dumnezeu face parteneriat cu Satan pentru a duce la îndeplinire planuri pe care El Însuși nu le poate realiza pentru că este ... „prea neprihănit”? Ideea de coaliție dintre Dumnezeu și Satan este una de origine demonică și prezentă în toate religiile false. Suntem familiarizați cu teoria necesității răului pentru evidențierea binelui, însă oricine ar fi oripilat să afle că cel mai apropiat prieten, cel în care s-a încrezut fără nicio rezervă, este aliatul dușmanului său de moarte.

Mai mult decât atât, atunci când David îl vede pe îngerul nimicitor, Scriptura ne spune că atât el cât și conducătorii poporului Israel i s-au închinat. La porunca acestuia, David construiește un altar pe care aduce jertfe, înalță o rugăciune la care primește răspuns prin foc din partea lui Dumnezeu. Ei bine, dacă îngerul nimicitor este Satan, atunci Regele David împreună cu conducătorii lui Israel, poporul lui Dumnezeu, i s-au închinat lui Satan, au adus jertfe la porunca lui Satan, jertfe demonice care au fost în final sfințite prin focul divin. Confuzia creată de această filosofie este atât de mare încât, dacă ar fi s-o acceptăm, nu ne rămâne decât să privim Scriptura ca pe o simplă carte de istorie, plină de erori care necesită corectate de nimeni altcineva decât de cel care o citește.

Noul Testament

Promotorii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” fac mare caz de faptul că Isus a fost Cel care a manifestat pe deplin caracterul lui Dumnezeu, ceea ce este foarte adevărat. Însă modul dezechilibrat în care ei Îl prezintă pe Mântuitorul, scoțând din context multe din cuvintele și faptele Sale, le descalifică toate concluziile. Să ne amintim de câteva din faptele și cuvintele Sale.

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul, și trupul în gheenă.” (Matei 10:28).

Ceea ce este foarte interesant în aceste cuvinte este faptul că Mântuitorul nu accentuează cum se „poate să piardă și sufletul, și trupul”. Nu; Isus nu discută mecanismele morții, ci subliniază mai degrabă autoritatea Creatorului. Cum se produce moartea este lipsit de relevanță, însă ceea ce trebuie să rețină orice om este faptul că Dumnezeu deține autoritatea supremă. Cu alte

cuvinte, așa cum bine a înțeles și Iov, nici Satan și nici natura nu pot mișca nimic fără acordul și, implicit, participarea lui Dumnezeu.

Realitatea este că Isus nu a afirmat niciodată, direct sau indirect, că nu Dumnezeu ar fi fost Cel ce i-a inspirat pe eroii Vechiului Testament în cazurile de nimicire. Dacă aceasta este cheia pentru dezlegarea și finalizarea marii controversă dintre Bine și rău, așa cum susțin partizanii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, cum se face că Isus păstrează o tăcere absolută la acest subiect și, mai mult, afirmă că Dumnezeu este Cel care are această autoritate? Probabil că singurul răspuns posibil este că nici chiar Isus n-a înțeles acest adevăr, ceea ce ne conduce la întrebarea: dacă nici El nu a înțeles că Dumnezeu nu nimicește, cum a putut să manifeste pe deplin caracterul Său?

Dincolo de acestea, observăm că Isus a avut pe alocuri atât comportament cât și limbaj violent:

„A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți din Templu, împreună cu oile și boii, a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele.” (Ioan 2:15).

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! ... Nebuni și orbi! ... Nebuni și orbi! ... Povățuitori orbi ... Fariseu orb! ... Șerpi, pui de năpârci!” (Matei 23:13, 17, 19, 24, 26, 33).

Este întotdeauna violența un lucru dăunător? „Da” se vor grăbi să răspundă susținătorii filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, afirmând astfel că împărțirea la zero este posibilă. Realitatea din mijlocul conflictului mortal dintre Bine și rău afirmă însă că în multe cazuri sufletele oamenilor au putut fi trezite la Realitate numai printr-o intervenție violentă.

Un alt aspect relevant al vieții lui Isus îl constituie încercările repetate de a fi arestat și omorât: *„Ei căutau deci să-L prindă și nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul.” (Ioan 7:30).*

Observați: Cel care a determinat acel ceas este Același cu Cel care L-a protejat în toate aceste situații și cu Cel care, în final, L-a lăsat pradă morții: Dumnezeu Tatăl. Într-adevăr, la Golgota descoperim manifestarea deplină a caracterului dragostei lui Dumnezeu, o manifestare fără precedent în istoria Universului. Să facem însă efortul de a înțelege ce a presupus această manifestare a caracterului lui Dumnezeu! În contextul păcatului, aceasta nu s-a putut realiza într-un mod pașnic, ci a presupus violență și durere. Cine a planificat și Și-a asumat toată această violență și durere: Tatăl și Fiul. Nu pentru că acesta este caracterul lui Dumnezeu, ci pentru că contextul păcatului și al legilor veșnice pe care a fost clădit Universul nu a lăsat nicio altă alternativă.

Încercăm noi, profeții, apostolii sau Isus să spunem că Dumnezeu este o persoană violentă, setoasă de sânge, care-și găsește plăcerea în pedepsirea creaturilor Sale? Nicidecum. Acest aspect va fi tratat amplu în ultima parte a acestui ciclu de articole. Considerați însă situația părintelui care este singur responsabil pentru educația copilului său. În acest context, părintele se confruntă cu o dilemă: el are cea mai mare autoritate asupra copilului în timp ce tot el este cel care are cea mai mare influență asupra copilului. Cu alte cuvinte, el trebuie să-l și disciplineze pe copil, dar să-l și învețe ce este dragostea în același timp. Cum își poate duce el la bun sfârșit misiunea de educator, de salvator, dacă vreți, asumându-și aceste două responsabilități?

Iată care este răspunsul rostit de chiar Isus, Cel din Noul Testament, Cel prin care s-a manifestat într-un mod desăvârșit neprihănirea lui Dumnezeu, caracterul lui Dumnezeu. Iată descrierea naturii iubirii divine pe care ne-o oferă El, marele principiu al Dragostei:

„EU mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc.” (Apocalipsa 3:19).

Astfel, nu datorită caracterului părintelui, ci datorită naturii răzvrătite a copilului care trebuie salvat, părintele TREBUIE să-l disciplineze pe copil dacă-l iubește, părintele trebuie să-și asume această misiune dureroasă, chinuitoare:

„Cine cruță nuiava urăște pe fiul său, dar cine-l iubește îl pedepsește îndată.” (Proverbe 13:24).

Desigur, acest principiu este considerat perimat de filosofia evoluționist-ateistă a secolului în care trăim, însă istoria a arătat și viitorul va arăta că Biblia are întotdeauna dreptate.

Concluzie

Consecințele asumării filosofiei „Dumnezeu nu nimicește” sunt dintre cele mai grave, ele conducând la desființarea realității inspirației autorilor ei pe de o parte, și, mai grav, la pățarea

caracterului lui Dumnezeu pe de altă parte. Prezentând în mod exagerat și dezechilibrat realitatea prezenței lui Dumnezeu în boxa acuzațiilor din cadrul marelui proces cosmic, promotorii acestei filosofii acționează tocmai împotriva caracterului Celui pe care afirmă că doresc să-L revendice. Într-adevăr, Dumnezeu este acuzat și are nevoie de martori, însă în același timp El este și Creatorul și Singurul Guvernator al întregului Univers, Singura Sursă de viață. Nimeni nu-I poate lua locul. Așadar, Dumnezeu trebuie să-Și justifice caracterul în timp ce guvernează Universul.

Din această perspectivă este suficient numai să considerăm că Dumnezeu este singura Sursă de Viață. El este așadar Cel care întreține viața tuturor creaturilor, inclusiv a lui Satan. Se face El astfel părtaș lucrărilor lui? Da și nu. Depinde de perspectivă: potrivit perspectivei limitate a Dumnezeului care este numai în boxa acuzațiilor, Dumnezeu este părtaș acțiunilor lui Satan. Însă potrivit perspectivei Dumnezeului care este și Singura Sursă a vieții, nu este părtaș faptelor lui Satan deoarece El trebuie să-i întrețină viața tocmai pentru ca marea controversă să se poată desfășura. Acesta este motivul pentru care Scriptura vorbește despre o lucrare străină caracterului Său în care El este implicat pentru binele întregului Univers:

„Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perașim și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit.” (Isaia 28:21).

Ferice de cei care citesc Cuvântul inspirat cu umilința și încrederea necesare înțelegerii celor ce trec dincolo de tărâmul nostru!

MONOTEISM

Imad Awde

Monoteism potrivit Apocalipsei

Dar în ceea ce privește ultima carte a Bibliei, Apocalipsa? Ce ne-a descoperit Dumnezeu prin Ioan în această ultimă carte? Găsim și acolo monoteism? Și dacă da, este un Dumnezeu triunic sau un Singur Dumnezeu monoteist? Să citim câteva versete pentru a vedea ce putem învăța:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile cari au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimețînd prin îngerul Său la robul Său Ioan.” (Apocalipsa 1:1).

Dumnezeu a oferit această descoperire lui Isus. La Cine se referă aici cuvântul „Dumnezeu”? Dacă Dumnezeu a oferit ceva lui Isus, identitatea lui Dumnezeu nu poate s-o includă și pe cea a lui Isus. Trebuie să fie Altcineva pe care următoarele versete Îl identifică în mod clar ca fiind Tatăl Lui.

„și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1:5, 6).

Cartea Apocalipsei nu numai că afirmă că Dumnezeu este Tatăl lui Isus, dar și confirmă faptul că Tatăl este Dumnezeu lui Isus:

„Pe celce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer dela Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou.” (Apocalipsa 3:12).

Această afirmație este consecventă cu ceea ce am descoperit în Vechiul Testament, în Evanghelii și în scrierile apostolilor.

Pe măsură ce înaintăm în cartea Apocalipsei, ajungem la capitolele 4 și 5 care confirmă cu tărie ceea ce am descoperit până acum. În capitolul 4 citim despre un tron care a fost așezat și despre „Unul” care a șezut pe tron:

„Numai decît am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smaragd la vedere. ... Fiecare din aceste patru făpturi

vii avea câte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinlăuntru. Zi și noapte, ziceau fără încetare: „Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțămiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în vecii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:2, 3, 8-11).

Ioan a văzut „Unul” care a șezut pe tron și care este numit „Domnul Dumnezeu Atotputernic” (Apocalipsa 4:8). Lui I se închină cele patru făpturi vii și cei 24 de bătrâni.

Atunci când îngerii spun „sfânt, sfânt, sfânt” nu spun de trei ori datorită unei trinități; nu, ci contextul ne arată care este motivul:

„... sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernic care era, și este și vine.” (Apocalipsa 4:8).

Dumnezeu este sfânt în trecut, sfânt în prezent și sfânt în viitor. Rețineți faptul că este numai „Unul” care stă pe tron. Vom descoperi Cine este Acesta. Observați ce afirmă Ioan în următorul text:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.” (Apocalipsa 5:1).

Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic pe care L-a văzut Ioan stând pe tron, are în mână o carte. Câteva versete mai târziu, Altceineva intră în scenă. Ioan L-a văzut pe Unul care arăta ca un Miel înjunghiat, stând în mijlocul tronului lui Dumnezeu și pe cei 24 de bătrâni:

„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii, și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea jungheat, și avea șapte coarne și șapte ochi, cari sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimese în tot pământul. El a venit, și a luat cartea din mâna dreaptă a Celuice ședea pe scaunul de domnie.” (Apocalipsa 5:6, 7).

Nimeni nu va nega faptul că Cel care este simbolizat prin Mielul înjunghiat este Isus Hristos. Asta înseamnă că Acel „Unul” care stă pe tronul din cer și care este venerat ca fiind Singurul Dumnezeu al Bibliei, este Tatăl.

Această viziune este foarte asemănătoare cu cea din Daniel 7:

„Mă uitam la aceste lucruri, până când s’au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. ... M’am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.” (Daniel 7:9, 13).

Ambele viziuni ne descoperă două Ființe care sunt implicate în lucrarea de răscumpărare și judecată. În ambele viziuni numai la Unul dintre Cele două Ființe se face referire ca fiind „Îmbătrânitul de zile” sau „Domnul Dumnezeu Atotputernic”. În ambele viziuni, numai Unul stă pe tron și este venerat ca fiind Dumnezeul cerului. Ambele viziuni Îl prezintă pe Dumnezeu Tatăl ca fiind Singurul Dumnezeu al cerului și al pământului.

Trecând mai departe în cartea Apocalipsei, citim următoarele:

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s’o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s’au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s’au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Amin.” „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțămirea, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 7:9-12).

Observați ce afirmă marea gloată:

„Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:10).

Toți cei răscumpărați din cer știu că Dumnezeul lor este Cel care stă pe tron. Ei înțeleg faptul că Tatăl este Dumnezeul lor și că Fiul Său este Mielul. Tatăl este Dumnezeul pe care-L venerază îngerii așa cum citim în versetele 11 și 12.

Mai târziu în aceeași carte este scris:

„Fericiți și sfinți sunt ceice au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n'are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani.” (Apocalipsa 20:6).

„În cetate n'am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul, sunt Templul ei.” (Apocalipsa 21:22).

„Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. ... Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.” (Apocalipsa 22:1, 3).

Din nou, în versetele de mai jos este foarte clar cine este Dumnezeu. În mod repetat sunt menționate două Ființe: Una este numită „Dumnezeu”, iar Cealaltă este numită „Hristos” sau „Mielul”.

Cartea Apocalipsei ne înfățișează același adevăr pe care l-am văzut pe tot parcursul Bibliei. Este o carte monoteistă. Nu afirmă o trinitate de persoane, ci Un Dumnezeu individual din care sunt toate lucrurile. La fel ca în restul Bibliei, cartea Apocalipsei ne prezintă două Ființe divine reprezentate ca Dumnezeu și Mielul, sau Dumnezeu și Fiul Său. Două Ființe divine, și totuși un singur Dumnezeu, o ultimă autoritate în cer. Este voia lui Dumnezeu Tatăl, așa cum a spus Isus (Matei 6:19) care este împlinită în cer.

În lumina acestor adevăruri, despre Cine vorbește solia primului înger?

„El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:7).

Cine este Acest Dumnezeu de Care trebuie să ne temem, Căruia trebuie să-I dăm slavă și pe Care să-L venerăm? Se referă la un Dumnezeu monoteistic triunic, sau la Dumnezeu Tatăl? Cartea Apocalipsei însăși mărturisește că se referă la Dumnezeu Tatăl. De fiecare dată când termenul „Dumnezeu” este folosit în Apocalipsa, se referă la Dumnezeu Tatăl.

De aceea, solia primului înger nu ne îndeamnă să ne temem și să ne închinăm unul Dumnezeu monoteist triunic, ci lui Dumnezeu Tatăl ca fiind adevăratul Dumnezeu al Bibliei, Regele Suveran al universului.

În final, în Evanghelia lui Ioan, autorul Apocalipsei, citim următoarele cuvinte ale lui Isus:

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.” (Ioan 4:23).

Ioan a fost cel care a consemnat aceste cuvinte ale lui Isus, cuvinte care-l conduc pe adevăratul închinător să I se închine Tatălui. De aici, este logic să credem că Ioan nu ar contrazice aceste cuvinte ale lui Isus în cadrul soliilor celor trei îngeri, chiar soliile care sunt menite să întoarcă inima adevăratului căutător către închinarea la Dumnezeul Bibliei.

Dacă toate acestea nu sunt suficiente pentru a vă convinge că solia primului înger se referă la Tatăl, vă rog să considerați următoarele: după ce Ioan și Petru au fost amenințați și eliberați de preoți și conducători, ei au revenit la ai lor și și-au unit glasurile în rugăciune și mulțumire către Dumnezeu. Vă rog să citiți cu atenție rugăciunea lor. Ei s-au rugat într-un singur gând:

„Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele!

... În adevăr, împotriva Copilului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont ...” (Fapte 4:24, 27 - KJV).

Atât Ioan cât și Petru au crezut că Domnul Dumnezeul lor, „care a creat cerul și pământul și marea” (aceleași cuvinte ca în Apocalipsa 14:7), are un copil sfânt numit Isus. Așadar, ei nu se puteau adresa decât Tatălui. Isus este „copilul cel sfânt” al lui Dumnezeu la care se referă Apocalipsa 14:7.

Concluzia mea despre monoteism

Biblia este foarte clară despre unicitatea lui Dumnezeu, dar nu lasă niciun loc de interpretare în ceea ce privește ce înseamnă această „unicitate” sau ce fel de monoteism este prezentat. Ea afirmă în mod repetat că singurul Dumnezeu adevărat al Bibliei este o Ființă individuală pe Care noi Îl numim „Dumnezeu Tatăl”. Acesta adevăr este în mod armonios afirmat și revelat în Vechiul Testament, în Evangheliile, în special în mărturiile lui Ioan Botezătorul, Isus și ale evreilor, în scrierile apostolilor, în ultima carte a Bibliei, cartea Apocalipsei. Asta înseamnă că Ilie (evreul) s-a închinat Tatălui ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat, că Ilie (Ioan Botezătorul) s-a închinat

Tatălui ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat, că Ilie (poporul lui Dumnezeu de la timpul sfârșitului - Maleahi 4:5) vor afirma solia lui Ilie (cele trei solii îngeresti) pentru a-i întoarce pe oameni înapoi la Tatăl ca fiind Singurul Dumnezeu Adevărat. Este o minune faptul că ei au Numele Tatălui scris pe frunți (Apocalipsa 14:1).

Dacă noi suntem copiii lui Dumnezeu din timpul de pe urmă, cei care proclamăm solia celor trei îngeri, trebuie să credem în și să-i îndreptăm pe oameni către același Dumnezeu pe care L-au venerat primul și cel de-al doilea Ilie și Către care ei i-au îndreptat pe oameni.

Doctrina trinității, cea care afirmă monoteismul trinuic, este străină de Scriptură. Ea prezintă un Dumnezeu diferit de Cel care este venerat de-a lungul Scripturilor. În cel mai fericit caz, ea reprezintă înțelegerea omenească a învățăturilor Scripturii.

Observați următorul pasaj:

„În timp ce niciun pasaj Biblic nu afirmă doctrina Trinității, ea este asumată ca un fapt de scriitorii Bibliei și menționată de câteva ori. ... Numai prin credință putem accepta existența Trinității.” (Adventist Review, Vol. 158, No. 31, 1981, pag. 4).

Charles Ryrie, profesor de Teologie Sistematică și doctorand al Seminarului Teologic din Dallas care a fost președinte și profesor la ceea ce este acum cunoscută ca Universitatea Cairn), în lucrarea lui de seamă „Teologie Fundamentală”, notează:

„Există multe doctrine acceptate de evangheliști ca fiind afirmate în mod clar de Scriptură, dar pentru care nu există nicio dovadă. Doctrina trinității ne oferă cel mai bun exemplu în acest sens. Este corect să afirmăm că Biblia nu afirmă în mod clar doctrina Trinității. ... De fapt, nu există nici măcar un text doveditor, dacă prin „text doveditor” ne referim la un verset sau la un pasaj care să afirme în mod clar că există un Dumnezeu în trei persoane. ... Ilustrațiile de mai sus dovedesc falsitatea concluziei că dacă o idee nu este dovedită cu un text din Biblie, noi nu putem afirma în mod clar consecințele. ... Dacă ar fi așa, eu n-aș putea niciodată afirma doctrina Trinității.” (Teologie Fundamentală, 1999, pag. 89, 90).

În lumina afirmațiilor lui Charles Ryrie, observați provocarea lansată de Biserica Catolică:

„Oponenții noștri pretind uneori că nicio credință nu ar trebui afirmată în mod dogmatic dacă nu este în mod explicit afirmată în Scriptură. ... dar chiar bisericile Protestante au acceptat asemenea dogme ca Trinitatea pentru care nu există nicio asemenea autoritate exactă în Evanghelii.” (Graham Greene, „Assumption of Mary”, Life Magazine, Oct. 30, 1950, pag. 51).

A forța acceptarea doctrinei trinității în cercurile Creștine și pentru a face din aceasta un test pentru acceptarea de membrii, înseamnă a face înțelegerea omenească și tradiția în locul Scripturii, testul credinței.

Așa cum am văzut, adevăratul monoteism Biblic nu lasă niciun loc Dumnezeului triunic. Adevărul despre Singurul Dumnezeu Adevărat și Singurul Lui Fiu născut este în mod armonios afirmat și menținut pe tot cuprinsul întregii Scripturi. De la Vechiul Testament până la Apocalipsa, nu există decât două Ființe divine, prezentate ca

Vechiul Testament	Evangheliile	Apostolii și Apocalipsa
Iehova și Îngerul Său (Exodul 14:19, 24)	Dumnezeu și Solul Său (Ioan 17:25, 26)	Dumnezeu și Mielul (Apocalipsa 7:10)
Iehova și Fiul Său (Proverbe 8:22-30; 30:4)	Dumnezeu și Fiul Său (Ioan 17:3)	Dumnezeu și Fiul Său (Apocalipsa 15:7; 2 Corinteni 1:3)
Iehova este Dumnezeul Fiului Său (Psalm 45:6, 7)	Dumnezeu Tatăl și Dumnezeul Fiului Său (Ioan 20:17, etc.)	Dumnezeu Tatăl este Dumnezeul Fiului Său înviat (Apoc. 3:12)

Două Ființe divine, și totuși Un Dumnezeu, Sursa tuturor lucrurilor, inclusiv a Fiului Său. Acesta este monoteismul Biblic. O corectă înțelegere a termenului „un Dumnezeu” nu numai că descoperă adevărul despre identitatea Dumnezeului Biblic, ci ne și explică care este motivul pentru care, cu toate că atât Tatăl cât și Fiul au natură divină, nu există decât Un singur Dumnezeu Adevărat, o singură sursă a tuturor lucrurilor.

„totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.” (1 Corinteni 8:6).

DEMASCAT

Imad Awde

De ce să-ți bați capul?

De când am auzit pentru prima oară despre și am decis să studiez subiectul trinității, mi s-a spus de repetate ori într-un mod sau altul: „De ce să-ți bați capul? De ce să-ți omori timpul cu acest subiect? De ce să generezi probleme studiind un subiect controversat? De ce să încerci să-L înțelegi pe Dumnezeu în condițiile în care El este o taină?”

Dacă nu mi-a fost adresat sub forma unei întrebări, gândul mi-a fost prezentat sub forma unei afirmații: „Acest subiect nu este important pentru mântuire; vom afla cu toții răspunsul într-o zi, așa că ar trebui să renunți acum.” Ai afirmat sau vi s-au adresat aceste gânduri vreodată? Sunt sigur că da.

Așadar, de ce să studiem acest subiect și să generăm probleme pe care le putem evita cu ușurință prin acceptarea învățăturilor bisericii sau grupului de care aparținem? Isus a fost o dată provocat de farisei care L-au întrebat care este motivul pentru care ucenicii Săi mâncau cu mâinile nespălate. Vedeți, la vremea aceea evreii aveau o tradiție care le cerea tuturor să-și spele mâinile într-o manieră ceremonială, chiar dacă nu aveau apă la îndemână. Făceau un ritual pentru a împlini o tradiție omenească.

Provocării adresate de ei, Isus le-a răspuns: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum spălarea urcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea. ... Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!*” (Marcu 7:6, 7, 13).

Acest pasaj vorbește direct situației cu care ne confruntăm azi. Isus spune că atunci când oamenii înlocuiesc învățăturile lui Dumnezeu cu tradițiile oamenilor, închinarea lor devine lipsită de sens, inutilă și goală. Și nu numai asta, dar El ne oferă și motivul: datorită faptului că ei „Mă slăvesc cu gura, dar inima le este departe de Mine.”

Vorbind contextual, aceasta era condiția unui evreu care I se închina lui Dumnezeu în exterior, însă în lăuntru nu era dispus să-L accepte pe Mesia și să renunțe la tradițiile omenești, cunoscute ca „porunci omenești.” Corespondentul acestei stări este Creștinismul modern care Îl mărturisește pe Dumnezeu în exterior, dar în lăuntru nu este dispus să renunțe la tradițiile, învățăturile și doctrinele omenești.

Răspunsul lui Isus la dilema noastră este foarte clar. Căutați Cuvântul lui Dumnezeu, învățăturile Sale; renunțați la tradițiile omenești, căci alminterea închinarea voastră va lipsită de sens. Fără îndoială, cel care respinge învățăturile omenești, va fi respins de organizațiile denominaționale de azi, la fel cum Isus a fost respins de denominațiunea din zilele Sale.

Dumnezeu dorește să-L cunoaștem deoarece vrea să dezvolte o relație cu noi. Cu cât Îl cunoaștem mai bine, cu atât legătura noastră cu El va fi mai strânsă. Acesta este motivul pentru

care, asemenea lui Osea, trebuie să dorim „cunoașterea de Dumnezeu” mai mult decât orice altceva (Osea 6:6). În această lumină, observați cuvintele lui Isus:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Prin verbul „a cunoaște” Isus nu a indicat numai către aflarea identității lui Dumnezeu, dar și către o relație intimă și personală. Însă această relație trebuie să urmeze înțelegerii identității Sale. Acest lucru însă neagă ideea că Dumnezeu este o taină și că nu-L putem cunoaște. Cum poate fi viața mea veșnică să fie bazată pe o relație cu o taină? Acest lucru nu are niciun sens.

Vă rog să observați că nu sugerez că putem cunoaște natura lui Dumnezeu. Desigur că nu. Natura lui Dumnezeu este cu mult peste capacitatea noastră de înțelegere. Această serie de articole nu constituie o încercare de a explica natura lui Dumnezeu, ci se limitează la identitatea lui Dumnezeu. Identitatea Sa nu este o taină.

De fapt, Biblia afirmă că prin lucrarea de creație, Dumnezeu ne-a făcut cunoscut „puterea Sa veșnică și Dumnezeirea Lui” (Romani 1:20). Și nu numai atât, însă datorită faptului că Dumnezeu ne-a iubit atât de mult și a dorit să aibă o relație cu noi, L-a trimis pe Fiul Său pentru a ni-L descoperi pe Tatăl. Observați ce a spus Ioan:

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (Ioan 1:18).

Isus, Fiul lui Dumnezeu, ni L-a descoperit și ni L-a făcut cunoscut pe „Dumnezeu”. Atunci când Creștinii spun că „Dumnezeu este o taină” și că „nu-L putem cunoaște”, ei afirmă cu alte cuvinte că Isus a eșuat în misiunea Lui. Observați următoarele cuvinte:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.” (1 Ioan 5:20).

Isus, Fiul lui Dumnezeu, ne-a oferit cunoașterea de Dumnezeu. Nu avem nicio scuză. Dumnezeu ni S-a descoperit prin creație și din nou prin Fiul Său Isus.

A rămâne lângă tradiția și învățăturile scornite de oameni în loc de a studia Scripturile în căutarea răspunsului la subiectul în discuție, este echivalent cu a-L onora pe Dumnezeu cu buzele, dar a-L nega cu inima.

În conversația Sa cu fariseii despre subiectul mâinilor nespălate și tradiția oamenilor, Isus a continuat prin a spune că datorită comportamentului lor, ei desființau „Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră.” (Marcu 7:13). Este interesant de observat, pe măsură ce veți citi aceste articole, că în încercarea de a apăra doctrinele oamenilor referitoare la trinitate, teologii și învățătorii au desființat Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu, asemenea multor alora, am studiat acest subiect din Scripturi cu multă rugăciune, și am găsit răspunsul. Dumnezeu nu este o taină; Îl putem cunoaște. De fapt, este crucial să știm cine este El.

Ce ar putea fi mai important în relația noastră cu Dumnezeu decât să știm cine este El? Supunerea și dragostea noastră pentru Dumnezeu ar trebui să fie rezultatul cunoașterii, a înțelegerii dragostei Sale pentru noi și a relației noastre cu El.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

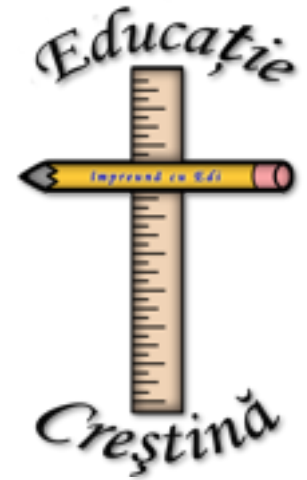
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 119 Noiembrie 2019

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

